

---

nahuShagItA

नहुषागिता

Document Information

Text title : nahuShagItA

File name : nahuShagiitaa.itx

Category : gItA, giitaa

Location : doc_giitaa

Proofread by : Sunder Hattangadi sunder at hotmail.com

Latest update : January 12, 2012

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 17, 2023

sanskritdocuments.org

——
नहुषगीता
——

॥ अथ नहुषगीता ॥

अध्याय १७७

वैशम्पायन उवाच ।

युधिष्ठिरस्तमासाद्य सर्पभोगेन वेष्टितम् ।
दयितं भ्रातरं वीरमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

कुन्तीमातः कथमिमामापदं त्वमवाप्तवान् ।
कश्चायं पर्वताभोगप्रतिमः पन्नगोत्तमः ॥ २ ॥

स धर्मराजमालक्ष्य भ्राता भ्रातरमग्रजम् ।
कथयामास तत्सर्वं ग्राहणादि विचेष्टितम् ॥ ३ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

देवो वा यद्वि वा दैत्य उरगो वा भवान्यद्वि ।
सत्यं सर्पो वयो ब्रूहि पृच्छति त्वां युधिष्ठिरः ॥ ४ ॥

किमाहुत्य विदित्वा वा प्रीतिस्ते स्थाद्भुजङ्गम ।
किमाहारं प्रयच्छामि कथं मुञ्चेद्भवानिमम् ॥ ५ ॥

सर्प उवाच ।

नहुषो नाम राजाऽहमासं पूर्वस्तवानघ ।
प्रथितः पञ्चमः सोमाद्यायोःपुत्रो नराधिप ॥ ६ ॥

ऋतुभिस्तपसा यैव स्वाध्यायेन दमेन च ।
त्रैलोक्यैश्वर्यमव्यग्रं प्राप्तो विक्रमज्ञेन च ॥ ७ ॥

तद्वैश्वर्यं समासाद्य दर्पो मामगमत्तदा ।

सडस्रं छि ड्रिजातीनामुवाड शिभिडां मम ॥ ८ ॥

अैश्वर्यमडमत्तोडडमवमन्य ततो ड्रिजान् ।

डमामगस्त्येन डशामानीतः पुथिवीपते ॥ ९ ॥

न तु मामजडात्प्रज्ञा यावडधैति पाडडव ।

तस्यैवानुगडाड्राजत्रगस्त्यस्य मडात्मनः ॥ १० ॥

षष्ठे डाले ममाडारः प्राडोडयमनुजस्तव ।

नाडमेनं विडोक्ष्यामि न यान्यमभिडामये ॥ ११ ॥

प्रश्नानुश्यारितांस्तु त्वं व्याडरिष्यसि येन्मम ।

अथ पश्चाड्द्रिडोक्ष्यामि आतरं ते वृडोडरम् ॥ १२ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

अूछि सर्प यथाडामं प्रतिवक्ष्यामि ते वयः ।

अपि येच्छडनुयां प्रीतिमाडर्तुं ते ढुजडगम ॥ १३ ॥

वेधं यड्ब्राडमणेनेड तड्ढवान्वेत्ति डेवलम् ।

सर्पराज ततः श्रुत्वा प्रतिवक्ष्यामि ते वयः ॥ १ॡ ॥

सर्प उवाच ।

ब्राडमणः डो ढवेड्राजन्वेधं डिं य युधिष्ठिर ।

अवीड्यतिमतिं त्वां छि वाडयैरनुमिडीमडे ॥ १ॣ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

सत्यं डानं क्षमा शीलमानृशंस्यं डडो धृणा ।

डृश्यन्ते यत्र नागेन्द्र स ब्राडमण इति स्मृतः ॥ १॥ ॥

वेधं सर्प परं ब्रडम निर्दुःभमसुभं य यत् ।

यत्र गत्वा न शोयन्ति ढवतः डिं विवक्षितम् ॥ ११ ॥

सर्प उवाच ।

यातुर्वार्ण्यं प्रमाणं य सत्यं य ब्रडम यैव छि ।

शूड्रेष्वपि य सत्यं य डानमडोष अेव य ।

आनृशंस्यमडिसा य धृणा यैव युधिष्ठिर ॥ १ॢ ॥

वेधं यश्याथ निर्दुःभमसुभं य नराधिप ।

ताढ्यां डीनं पडं यान्यत्र तडस्तीति लक्षये ॥ १ॢ ॥

યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ।

શૂદ્રે ચૈતદ્ભવેલ્લક્ષ્યં દ્વિજે તચ્ચ ન વિદ્યતે ।

ન વૈ શૂદ્રો ભવેચ્છૂદ્રો બ્રાહ્મણો ન ચ બ્રાહ્મણઃ ॥ ૨૦ ॥

યત્રૈતલ્લલક્ષ્યતેસર્પ વૃત્તં સ બ્રાહ્મણઃ સ્મૃતઃ ।

યત્રૈતત્ર ભવેત્સર્પ તં શૂદ્રમિતિ નિર્દિશેત્ ॥ ૨૧ ॥

યત્પુનર્ભવતા પ્રોક્તં ન વેદ્યં વિદ્યતેતિ હ ।

તાભ્યાં હીનમતીત્યાત્ર પદં નાસ્તીતિ ચેદપિ ॥ ૨૨ ॥

એવમેતન્મતં સર્પ તાભ્યાં હીનં ન વિદ્યતે ।

યથા શીતોષ્ણયોર્મધ્યે ભવેન્નોષ્ણં ન શીતતા ॥ ૨૩ ॥

એવં વૈ સુખદુઃખાભ્યાં હીનમસ્તિ પદં ક્વ ચિત્ ।

એષા મમ મતિઃ સર્પ યથા વા મન્યતે ભવાન્ ॥ ૨૪ ॥

સર્પ ઉવાચ ।

યદિ તે વૃત્તતો રાજન્બ્રાહ્મણઃ પ્રસમીક્ષિતઃ ।

વ્યર્થા જાતિસ્તદાઽઽયુષ્મન્કૃતિર્યાવન્ન દૃશ્યતે ॥ ૨૫ ॥

યુધિષ્ઠિર ઉવાચ ।

જાતિરન્ન મહાસર્પ મનુષ્યત્વે મહામતે ।

સકુરાત્સર્વવર્ણાનાં દુષ્પરીક્ષ્યેતિ મે મતિઃ ॥ ૨૬ ॥

સર્વે સર્વાસ્વપત્યાનિ જનયન્તિ યદા નરાઃ ।

વાઽમૈથુનમથો જન્મ મરણં ચ સમં નૃણામ્ ॥ ૨૭ ॥

ઇદમાર્ષ પ્રમાણં ચ યે યજામહ ઇત્યપિ ।

તસ્માચ્છીલં પ્રધાનેષ્ટે વિદુર્યે તત્ત્વદર્શિનઃ ॥ ૨૮ ॥

પ્રાઽનાભિર્વર્ધનાત્પુંસો જાતકર્મ વિધીયતે ।

તત્રાસ્ય માતા સાવિત્રી પિતા ત્વાચાર્ય ઉચ્યતે ॥ ૨૯ ॥

વૃત્ત્યા શૂદ્ર સમો હ્યેષ યાવદ્દેદે ન જાયતે ।

અસ્મિન્નેવં મતિદ્વૈધે મનુઃ સ્વાયમ્ભુવોઽબ્રવીત્ ॥ ૩૦ ॥

કૃતકૃત્યાઃ પુનર્વર્ણા યદિ વૃત્તં ન વિદ્યતે ।

સકુરસ્તન્ન નાગેન્દ્ર બલવાન્પ્રસમીક્ષિતઃ ॥ ૩૧ ॥

યત્રેદાનીં મહાસર્પ સંસ્કૃતં વૃત્તમિષ્યતે ।

तं ब्राह्मणमडं पूर्वमुक्तवान्भुजगोत्तम ॥ ३२ ॥

सर्प उवाच ।

श्रुतं विदितवेद्यस्य तव वाक्यं युधिष्ठिर ।

भक्षयेयमडं कस्माद्भ्रातरं ते वृकोदरम् ॥ ३३ ॥

अध्याय १७८

युधिष्ठिर उवाच ।

भवानेतादृशो लोके वेदवेदाङ्गपारगः ।

ब्रूहि किं कुर्वतः कर्म भवेद्भतिरनुत्तमा ॥ १ ॥

सर्प उवाच ।

पात्रे दत्त्वा प्रियाण्युक्त्वा सत्यमुक्त्वा च भारत ।

अहिंसानिरतः स्वर्गं गच्छेदिति मतिर्मम ॥ २ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

दानाद्वासर्पोवाच । सत्याद्वा किमतो गुरु दृश्यते ।

अहिंसा प्रियथोश्चैव गुरुलाघवमुच्यताम् ॥ ३ ॥

सर्पोवाच ।

दाने रतत्वं सत्यं च अहिंसा प्रियमेव च ।

अेषां कार्यगरीयस्त्वादृश्यते गुरुलाघवम् ॥ ४ ॥

कस्माच्छिदानयोगाद्धि सत्यमेव विशिष्यते ।

सत्यवाक्याश्च राजेन्द्र किञ्चिदानं विशिष्यते ॥ ५ ॥

अेवमेव मडेष्वास प्रियवाक्यान्मडीपते ।

अहिंसा दृश्यते गुर्वी ततश्च प्रियमिष्यते ॥ ६ ॥

अेवमेतद्भवेद्गजन्ढायपिक्षमनन्तरम् ।

यदभिप्रेतमन्यत्ते ब्रूहि यावद्भ्रवीम्यडम् ॥ ७ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

कथं स्वर्गे गतिः सर्प कर्मणां च हलं ध्रुवम् ।

अशरीरस्य दृश्येत विषयांश्च भ्रवीहि मे ॥ ८ ॥

सर्प उवाच ।

तिस्रो वै गतयो राजन्परिदृष्टाः स्वकर्मभिः ।

मानुष्यं स्वर्गवासश्च तिर्यग्योनिश्च तत्रिधा ॥ ८ ॥

तत्र वै मानुषात्लोकादानादिभिरतन्द्रितः ।

अहिसार्थसमायुक्तैः कारणैः स्वर्गमश्नुते ॥ १० ॥

विपरीतैश्च राजेन्द्र कारणैर्मानुषो भवेत् ।

तिर्यग्योनिस्तथा तात विशेषश्चात्र वक्ष्यते ॥ ११ ॥

कामक्रोधसमायुक्तो हिंसा लोभसमन्वितः ।

मनुष्यत्वात्परिभ्रष्टस्तिर्यग्योनीं प्रसूयते ॥ १२ ॥

तिर्यग्योन्यां पृथग्भावो मनुष्यत्वे विधीयते ।

गवादिभ्यस्तथाऽश्वेभ्यो देवत्वमपि दृश्यते ॥ १३ ॥

सोऽयमेता गतीः सर्वा जन्तुश्चरति कार्यवान् ।

नित्ये मडति यात्मानमवस्थापयते नृप ॥ १४ ॥

जातो जातश्च भलवान्भुङ्क्ते यात्मा स देववान् ।

कृलार्थस्तात निष्कृतः प्रजा लक्षणाभावनः ॥ १५ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

शब्दे स्पर्शे च रूपे च तथैव रसगन्धयोः ।

तस्याधिष्ठानमव्यग्रो ब्रूहि सर्प यथातथम् ॥ १६ ॥

किं न गृह्णासि विषयान्युगापत्त्वं मडामते ।

येतावदुच्यतां योक्तं सर्वं पन्नगसत्तम ॥ १७ ॥

सर्प उवाच ।

यदात्मद्रव्यमायुष्मन्देहसंश्रयणान्वितम् ।

करणाधिष्ठितं भोगानुपभुङ्क्ते यथाविधि ॥ १८ ॥

ज्ञानं यैवात्र बुद्धिश्च मनश्च भरतर्षभ ।

तस्य भोगाधिकरणे करणानि निबोध मे ॥ १९ ॥

मनसा तात पर्येति क्वमशो विषयानिमान् ।

विषयायतनस्थेन भूतात्मा क्षेत्रनिःसृतः ॥ २० ॥

अत्र यापि नरव्याघ्र मनो जन्तोर्विधीयते ।

तस्माद्गुणपदस्यात्र ऋणं नोपपद्यते ॥ २१ ॥

स आत्मा पुरुषव्याघ्र भ्रुवोरन्तरमाश्रितः ।
द्रव्येषु सृजते बुद्धिं विविधेषु परावरात् ॥ २२ ॥

बुद्धेरुत्तरकालं य वेदना दृश्यते बुधैः ।
अेष वै राजशार्दूल विधिः क्षेत्रज्ञाभावनः ॥ २३ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।
मनसश्चापि बुद्धेश्च ब्रूहि मे लक्षाणां परम् ।
अेतदध्यात्मविदुषां परं कार्यं विधीयते ॥ २४ ॥

सर्प उवाच ।
बुद्धिरात्मानुगा तात उत्पानेन विधीयते ।
तदाश्रिता हि सञ्ज्ञैषा विधिस्तस्यैषिणी भवेत् ॥ २५ ॥

बुद्धेर्गुणविधिर्नास्ति मनस्तु गुणवद्भवेत् ।
बुद्धिरुत्पद्यते कार्ये मनस्तूत्पन्नमेव हि ॥ २६ ॥

अेतद्विशेषां तात मनो बुद्ध्योर्मथेशितम् ।
त्वमप्यत्राभिसम्बुद्धः कथं वा मन्यते भवान् ॥ २७ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।
अडो बुद्धिमतां श्रेष्ठ शुभा बुद्धिरियं तव ।
विदितं वेदितव्यं ते कस्मान्मामनुपृच्छसि ॥ २८ ॥

सर्वज्ञां त्वां कथं मोड आविशत्स्वर्गवासिनम् ।
अेवमद्भुतकर्माणामिति मे संशयो भडान् ॥ २९ ॥

सर्प उवाच ।
सुप्रज्ञामपि येच्छूरमृद्धिर्मोडयते नरम् ।
वर्तमानः सुभे सर्वो नावैतीति मतिर्भम ॥ ३० ॥

सोऽडमैश्वर्यमोडेन मदाविष्टो युधिष्ठिर ।
पतितः प्रतिसम्बुद्धस्त्वां तु सम्भोधयाम्यडम् ॥ ३१ ॥

कृतं कार्यं भडाराज त्वया मम परन्तप ।
क्षीणः शापः सुकृच्छ्रो मे त्वया सम्भाष्य साधुना ॥ ३२ ॥

अडं हि द्रिवि द्रिव्येन विमानेन यरन्पुरा ।

अभिमानेन मत्तः सक्तं चित्रान्धमचिन्तयम् ॥ ३३ ॥

ब्रह्मर्षिदिवगन्धर्वयक्षराक्षस किंनराः ।

करान्धम प्रयच्छन्ति सर्वे त्रैलोक्यवासिनः ॥ ३४ ॥

यक्षुषा यं प्रपश्यामि प्राणिनं पृथिवीपते ।

तस्य तेजो लराभ्याशु तद्धि दृष्टिबलं मम ॥ ३५ ॥

ब्रह्मर्षीणां सलस्रं लि उवाळ शिबिकां मम ।

स मामपनयो राजन्ब्रंशयामास वै श्रियः ॥ ३६ ॥

तत्र ल्यगस्त्यः पादेन वलन्यृष्टो मया मुनिः ।

अदृष्टेन ततोऽस्युक्तो ध्वंस सर्पेति वै रुषा ॥ ३७ ॥

ततस्तस्माद्धिमानाग्रात्प्रय्युतश्च्युत भूषणः ।

प्रपतन्बुधुषेऽऽत्मानं व्याली भूतमधोभुभम् ॥ ३८ ॥

अयायं तमलं विप्रं शापस्यान्तो भवेदिति ।

अज्ञानात्सम्प्रवृत्तस्य भगवन्क्षन्तुमर्हसि ॥ ३९ ॥

ततः स मामुवायेदं प्रपतन्तं कृपान्वितः ।

युधिष्ठिरो धर्मराजः शापात्त्वां भोक्षयिष्यति ॥ ४० ॥

अभिमानस्य धोरस्य बलस्य य नराधिप ।

कुले क्षीणे मळाराज कुलं पुण्यमवाप्स्यसि ॥ ४१ ॥

ततो मे विस्मयो जातस्तदृष्ट्वा तपसो बलम् ।

ब्रह्म य ब्राह्मणत्वं य येन त्वाडमयूयुदम् ॥ ४२ ॥

सत्यं दमस्तपोयोगमर्हिसा दाननित्यता ।

साधकानि सदा पुंसां न जातिर्न कुलं नृप ॥ ४३ ॥

अरिष्ट अेष ते भ्राता भीमो मुक्तो मळाभुजः ।

स्वस्ति तेऽस्तु मळाराज गमिष्यामि दिवं पुनः ॥ ४४ ॥

वैशम्पायन उवाच ।

ल्युक्त्वाऽऽजगरं देलं त्यक्त्वा स नहुषो नृपः ।

दिव्यं वपुः समास्थाय गतस्त्रिदिवमेव ल ॥ ४५ ॥

युधिष्ठिरोऽपि धर्मात्मा भ्रात्रा भीमेन सङ्गतः ।

धौभ्येन सलितः श्रीमानाश्रमं पुनरत्न्यगात् ॥ ४६ ॥

ततो द्विजेभ्यः सर्वेभ्यः समेतेभ्यो यथातथम् ।
कथयामास तत्सर्वं धर्मराजो युधिष्ठिरः ॥ ४७ ॥

तच्छ्रुत्वा ते द्विजाः सर्वे भ्रातरश्चास्य ते त्रयः ।
आसन्सुग्रीडिता राजन्द्रौपदी य यशस्विनी ॥ ४८ ॥

ते तु सर्वे द्विजश्रेष्ठाः पाण्डवानां हितेभ्यसा ।
मैवमित्यब्रुवन्भीमं गर्ड्यन्तोऽस्य साडसम् ॥ ४९ ॥

पाण्डवास्तु भयान्मुक्तं प्रेक्ष्य भीमं मडाबलम् ।
उर्षमाडारयां यद्भुविजङ्गुश्च मुदा युताः ॥ ५० ॥

॥ इति नहुषगीता समाप्ता ॥

Mahabharata Vanaparva, adhyAya 177-178

Proofread by Sunder Hattangadi

---

nahuShagItA

pdf was typeset on September 17, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

